DAGENS NYHETER.

En utskrift från Dagens Nyheter, 2023-08-31 06:21

Artikelns ursprungsadress: https://www.dn.se/sverige/alex-schulman-plotsligt-kommer-jag-ihag-stamningen-efter-drottninggatan/

SVERIGE | KRÖNIKA

Alex Schulman: Plötsligt kommer jag ihåg stämningen efter Drottninggatan

Uppdaterad 2023-08-21 Publicerad 2023-08-21

"Jag minns den där eftermiddagen, himlen grå, det var fredag, vi hämtade ungarna, gick snabbt hem". Foto: Alexander Mahmoud

Säpo höjer terrorhotsnivån till en fyra men säger att vi ska leva på som vanligt. Men ingenting är som vanligt just nu. Vi går ut i en huvudstad där rädslan och oron har kommit tillbaka.

Alex Schulman
Text

Säpo-chefen Charlotte von Essen var punktlig, på sekunden klockan 13 kom hon till presskonferensen för att berätta att terrorhotet nu höjts från en trea till en fyra på en femgradig skala. Vad det betydde var svårare att förklara. Det fanns inget direkt hot som föranlett höjningen, och ingenting radikalt skulle förändras i polisens sätt att arbeta. Allt var som vanligt, vad det verkade, men en trea hade bytts ut till en fyra.

Det första jag slogs av när jag såg von Essen tala var att informationsstunden var mer jagcentrerad än vad vi kanske är

vana vid i Sverige. ”JAG har i dag fattat beslut om...” och ”MITT beslut grundar sig på...” och ”inför beslutet har JAG...” Det var en riktig one-man-show, hon ville varken tacka kollegor eller familj. Det andra jag slogs av: vad ska jag egentligen med den här informationen till? Det enda riktigt tydliga rådet som gavs oss var: fortsätt leva normalt. Om vi nu ska fortsätta leva normalt, varför ger de oss information som gör det omöjligt att göra det?

När von Essen var färdig kändes det som att vi som satt och tittade var förlorarna. Det fanns inget konkret, de bara meddelade att det är farligare att leva i Sverige i dag jämfört med i går. Vi skulle inte vara rädda, sa de, men vi var det ändå. Det var en ny värld, men vi blev tillsagda att leva som vanligt i den. Konspirationsfilosofen inom mig tänkte: De enda som fick fördel av att höja terrorhotet är Säpo som nu har ryggen fri, som efter ett eventuellt terrordåd kan säga: vad var det vi sa, vi varnade för det här.

Håll er borta från fönstren! skrev någon. Terroristerna har snipers på hustaken. Dra för gardinerna!

Vi andra gick ut i huvudstaden. Jag skulle leva normalt, men det var svårt, det var som att Stockholm förändrats. Det var plötsligt en annan stad i en annan tid. Det var den 7 april 2017. Jag minns den där eftermiddagen, himlen grå, det var fredag, vi skulle äta oxfilé på kvällen och det fanns löften om popcorn och Fanta till barnen. Jag hade nåt ärende på Elgiganten och gick ut på Kungsgatan och med stigande förvåning noterade jag att alla på Kungsgatan rörde sig åt samma håll, ner mot Stureplan. Ingen uppåt. En ström av människor som snabbt rann förbi mig på gatan. Många gick med telefonerna, sökte information, andra försökte ringa hem. Jag minns deras oroade blickar.

Vi hämtade ungarna, gick snabbt hem, följde den uppskruvade nyhetsrapporteringen, rykten kom både på sms och i nyhetsflashar, och vi trodde på allt vi såg och läste. Håll er borta från fönstren! skrev någon. Terroristerna har snipers på hustaken. Dra för gardinerna! Dagarna och veckorna efter bodde vi i en ny huvudstad, men sen är det som det är med alla rädslor som dröjer sig kvar, efter en tid försvinner de, man börjar leva normalt – tills man inte gör det igen.

Lev som vanligt! Men ingenting är ju som vanligt. Myndigheterna är ofta diffusa, men ryktena som börjar spridas är alltid precisa. Det är alltid någons kompis kompis som känner någon på Säpo och de är alltid extremt välunderrättade, har exakt information om var dåd ska ske och hur de ska gå till, de varnar för bomber och attacker i köpcenter och gallerior.
Jag är usel, jag tror på ryktena varje gång.

Dagarna går. På tv pratar en psykolog om hur man ska prata med barn om terrorhotet. Det är viktigt att vara tydlig. Men hur ska man vara tydlig med en information som är så i grunden luddig. Var rädd, lev normalt. Det enda som är tydligt här är oron.

Läs fler krönikor av Alex Schulman:

”Glöm forskningen – för Lena Andersson räcker det att fråga hotellpersonalen”
”Vi glömde allt och drack oss genom semestern”
”Jag lever ett parallellt liv i min barndoms sommartorp”

Text

Alex Schulman Följ

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt